

Nu 27,12-23. Salv 12.12.21 (3. adv)

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Vystup na toto pohoří Abárím a pohlédni na zemi, kterou jsem dal Izraelcům. Až ji uvidíš, budeš i ty připojen ke svému lidu, tak jako k němu byl připojen tvůj bratr Áron. Vzepřeli jste se mému rozkazu na poušti Sinu, když se pospolitost pustila se mnou do sváru, místo abyste dosvědčili před jejich zraky při těch vodách mou svatost.“ To jsou kádešské Vody sváru na poušti Sinu. Mojžíš promluvil k Hospodinu: „Nechť Hospodin, Bůh duchů všech tvorů, ustanoví nad pospolitostí muže, který by před nimi vycházel a vcházel a který by je vyváděl a přiváděl, aby Hospodinova pospolitost nebyla jako ovce bez pastýře.“ I řekl Hospodin Mojžíšovi: „Vezmi k sobě Jozua, syna Núnova, muže, v němž je duch, a vlož na něho ruku. Postavíš ho před kněze Eleazara i před celou pospolitost a dáš mu před jejich zraky pověření. Předáš mu díl své velebnosti, aby ho celá pospolitost synů izraelských poslouchala. Bude se stavět před kněze Eleazara a ten se bude pro něho Hospodina vyptávat na rozhodnutí pomocí urimu. Na jeho rozkaz budou vycházet a na jeho rozkaz budou vcházet, on a s ním všichni Izraelci, tedy celá pospolitost.“ Mojžíš učinil, co mu Hospodin přikázal. Vzal Jozua a postavil ho před kněze Eleazara i před celou pospolitost, vložil na něho ruce a dal mu pověření, jak o tom mluvil Hospodin skrze Mojžíše.

Občas stojí za to vystoupat na horu. Hora, ta člověka obdaruje výhledem, umožní rozhled.

Na hoře, tam si člověk může uvědomit, že život je daleko víc, než ono jednou otravné a jindy vysilující každodenní pinožení. A pokud takové výhledy v tento pošmourný čas postrádáme, vezme, že adventní neděle nabízejí mj. i příležitost zjistit, jaké výhledy se víře (leckomu nečekaně) otevírají. A takový adventní výhled je nabídnut Mojžíšovi v jeho posledním příběhu: *Vystup na horu*, slyší na závěr svých dní – a svých příběhů.

V životě tohoto vůdce z otroctví přítom hory hrály víc než důležitou roli: Na hoře Orébu dostal poslání vytáhnout lid ze sevření egyptského. A na téže hoře (pod jménem Sinaj) přijal pravidla pro Cestu vysvobozených – i pro život ve svobodě. A když teď nakonec slyší *VYSTUP na horu*, smíme se díky vypravěči na tu horu opět vypravit s ním.

Nabídne výhled? A kam? Ta hora jmenuje *Avárím*, což zní trochu jako *Zá-hoří*. Leží totiž ještě ZA hranicemi (z pohledu příběhu PŘED hranicemi) zaslíbené země. Ale **když na ni vystoupíš, už do zaslíbené země dohlédneš**. I bez dalekohledu poznáš: Bůh nás nepodvedl. Plní co slíbil. Uvádí do země dobré a prostorné. I když je k svobodě dlouhé putování, nakonec jsme zváni k ní dohlédnout. Dohlédnout, že náš Bůh otvírá prostor svobody, kde se dá dýchat, že před nás staví příležitosti jak stvořené pro spravedlivé žití, pro radost i pro naději. A když tam na Boží pozvání zamíříš, neměš se vposledu s cílem.

Jenže Mojžíš už tam nevstoupí. Zůstane na téhle straně hor, stejně tak jako jeho sestra Mirjam a jako jeho bratr Aron, který mezitím také zemřel. Co to znamená? Znamená to, že i Mojžíš vězí (alespoň patama, když ne po uši) v tom, co brání se suverénní samozřejmostí vstoupit do zaslíbené

země: v nedověře. I z Mojžíše mluvila čas od času nevěra. I on se stavěl proti Božímu ujištění, tehdy, když Bůh ohlásil, že dá svému lidu vodu. I on místo naděje a spásy kázal beznaděj a touhu trestat. I on patří k těm, kteří neposvěcovali JMÉNO Boha, který vede Cestou cest. Proto i on skončí svou pouť na téhle straně hor.

Bere to Mojžíš jako nespravedlivost? Nenajdete v celém textu náznak, že by to Mojžíš bral takhle.

Bere to jako Boží přítel, jako ten, komu se Bůh stal přítelem – a který před jeho tváří dotáhl své poslání. A tak s tím otevřeným výhledem k zaslíbené zemi zároveň proznívá darovaná naděje: i když se Bohu bouříš – i když se vztekáš tam, kde bys měl s pokorou naslouchat a jít, neznamená to zavržení. Nekoná se žádné věčné prokletí. Žádný očistec. Smíš zablédnout, ta zaslíbená Boží budoucnost, budoucnost, k níž se my ve své nedověře a při svém pinožení v nížinách bez perspektivy dokážeme obracet zády, ta tu je nachystaná. Ta se nevzdaluje. Boží sliby nejsou pouhá fata morgána. V téhle naději, s tímhle adventním výhledem, smí Mojžíš umírat.

Proto se o jeho skonu mluví tím krásným obrazem budeš připojen k lidu Tvému. Ani smrt tě neoddělí od toho lidu, který se vydává na cestu vstříc zemi zaslíbené, vstříc Božímu království. Smrt tě nevrací zpátky do Egypta, do země otroctví a stínu smrti. Ne, i ve smrti patříš k tomu lidu, jehož cílem je země zaslíbená. Nakonec i jako lidé víry umíráme. Ale je to dar, umírat takhle, po způsobu Mojžíše. On je totiž obrovský rozdíl mezi tím umírat bez očekávání a naděje a umírat jako Mojžíš. Jako příslušník lidu, který má otevřenou cestu k Boží budoucnosti. Umírat a vědět – i ve smrti a po smrti patří člověk víry k onomu společenství víry, lásky a naděje. Kdybych teď kázal farářům a farářkám, dodal bych, ještě jedno speciální potěšení má tenhle text právě pro kazatele. Totiž, že budoucnost nám nerýsuje naše špatná kázání, kázání nesená občas frustrací, nevěrou, ustrašeností, jako bylo to Mojžíšovo kázání u vod v Meriba, ale i nám budoucnost rýsuje tenhleten Hospodinem otevřený výhled.

I proto Mojžíš nenaříká, nebrání se, ale nesen vírou, která je především nadějí, stará se o další osud lidu jemu svěřeného: **Kdo teď půjde v čele lidu víry?** Kdo je povede a doveде? Kdo je ponoukne, aby se zvedli a vyrazili vstříc Zemi zaslíbené, kdo je tam doveде? Pod čím vedením budou *vycházet a vcházet*? Nežůstanou jako ovce bez pastýře? Bude jim Hospodin dál nablízku jako Pastýř? Jako ten, kdo nenechá stádo bezhlavě se rozprchnout do všech stran, zahynout pod náporom nepřátelství, odolat příštím náporům nevěrnosti a ustrašenosti, hysterie a paniky? Najde Hospodin svému lidu muže, v němž bude duch? Duch Hospodinův – duch věrnosti, odvahy jít dál – až k cíli? **Boží odpověď** zní víc než nadějně: Jako vůdce **ustanovíš Jošuu** (a jestli vám to zní jako Ježíš, slyšíte dobře). *Jošuu*, tedy ZACHRÁNCE. Spasitele. Salvátora. Vedl-li až doteď Boží lid Mojžíš – tedy *Vytahující, Tahoun z otroctví*, doveде je do zaslíbené země *Jošua – Zachránce*. Už tahle poslušnost jmen napovídá dostatečně nahlas: Nejen, že do cíle dojdou, ale též, **jaká že to je cesta**. Cesta

spásy. Cesta, na níž se životu najednou rozsvítí nečekaná budoucnost. A aby bylo jasno, že toto rozhodnutí, komu předat štafetu, má „nebeskou platnost“ a že daný směr i přes střídání ve vedení zůstává, má Mojžíš svého nástupce ustanovit se vsí parádou. Jen ať je celému shromáždění, celé téhle putující společnosti jasné, kdo za tímhle rozhodnutím stojí: Ten, který Cestu spásy otevřel, pozval na ni, ten ji skrze služebníka Jósua také dotáhne do cíle. Ano, Jozue povede – a přivede až do cíle, až do země zaslíbené, ale další Mojžíš z něj nikdy nebude. Mojžíš byl jen jeden. Závěr jeho příběhu není totiž jen konec životaběhu, ale i závěr Tóry. Sice ještě přibude Deuteronomium, rekapitulace Cesty vysvobození, ale pak se Izrael s Mojžíšem rozloučí.

A s koncem jeho příběhu se uzavřou i příběhy Cesty cest. Ukazatelů, kudy kam a kudy dál. Příběhů lidského bloudění a vzpurnosti – a věrnosti Boha, který dílo rukou svých neopouští.

Tak jako tak ovšem **závěr příběhů Mojžíše ukazuje k Jošuuvi** – a my se s Jošuu z Nazareta i s Mojžíšem a Eliášem, (který reprezentuje proroky) setkáváme na té další hoře, kam nás dnešní bohoslužby přivádějí: Dvě největší postavy té slavné cesty, jakési dva její nejdůležitější nadpisy (Tóra a Proroci) se zjevují na hoře Proměnění – a rozmlouvají s oslaveným Ježíšem. Nemluv s ním o tom, jak příjemné je mít už všechno z krku a užívat si zasloužené slávy. **Mluv s ním o cestě spásy.** Mojžíš i Eliáš o té cestě vědí své. Vědí, že ta cesta, slavná pro Boha, každou chvíli není slavná pro lidi. A bezpochyby s ním mluví i o své samotě, že jim na jejich cestě občas nikdo nerozuměl, nejméně ti, které vedli, kterým vyřizovali Boží vzkazy i Boží blízkost a záchranu. Ale že se tím nemá nechat splést. Že co je slavné pro Hospodina, nemusí být vůbec není slavné pro lidi – a často ani pro lid Boží.

Mojžíš i Eliáš té Ježíšově cestě říkají **exodus**: Cesta spásy, kterou otvírá a na níž zve Hospodin. Cesta, kde on sám zjevuje sebe sama jako Boha, jemuž záleží na lidech, hlavně těch zotročených, ubitých a vyčerpaných, na těch, kterým život nenabízí žádné nadějně výhledy. Cesta, kterou se nepodaří zastavit a utopit ani samotné smrti. Cesta, kde zjevuje on sám svou slávu. Ta pravá cesta, kterou stojí za to ve víře následovat.

S tímhle výhledem se tedy smíme loučit s Mojžíšem: Upnout svůj zrak k tomu, jemuž napříč svatými Písmy předává štafetu. S důvěrou, že právě takhle a tady byla prošlapána cesta spásy. I pro nás. Amen

Nu 27,12-23. Salv 12.12.21 (3. adv)

Píseň 361,1+2+3

Milost vám a pokoj – od toho, který jest, kterýž byl a kterýž přichází. Amen.

In: Bože můj, osvobod' mne z ruky bezbožníka, z pěsti převráceného a utlačovatele. Nebo ty jsi má naděje, Panovníče Hospodine, ... na tebe spoléhám od mateřského lůna, z života matky mé ty jsi mne vyvedl, tobě patří chvála má vždycky... Nezamítej mne v čas stáří; když zhyne síla má, neopouštěj mne. Já pak ustavičně čekati, a vždy více a nade vše chváliti tě budu. Amen. (Žalm 71,4-6,9.14)

Píseň 71

Modlitba:

Náš Pane, oslavujeme a velebíme, vždyť jsi nás pozval, abychom byli u toho, když nastoluješ svou vládu. I v našich životech může díky tvé lásce a věrnosti panovat naděje, pokoj, milosrdenství a radost. Zveš nás a ujišťuješ – všechno co nás svírá a tíží, co nás vzdaluje tobě i druhým lidem, s tím vším smíme k tobě přijít a svěřit se tvé vládě. A nejen to, tvoje slovo nás zve k důvěře, že v Ježíšově příběhu za námi přicházíš i tam, kde jsme tě nehledali, kde jsme rezignovali na změnu a nápravu, kde zůstáváme s prázdnými rukama. Nalézáš nás, jednou vzpurné a jindy ztracené stvoření. Shromažďuješ nás, svou rozutíkanou církev. Prosíme, buď při nás svým Duchem. Otvírej naše srdce, ať evangelium o cestě tvé spásy pronikne do našeho žití – do našich vztahů, i tam, kde vládne bezpráví a lhostejnost. Smiluj se nad námi. Amen.

1. čtení Lk 9,28-35

Píseň 272

kázání

Píseň Svítá 286 Rok za rokem

Ohlášení

Přímluvy Kyrie

Obdarování tvým výhledem, prosíme za lidi bez výhledu, kteří se ztratili v pouštích života, kdo uvěřili klamným nabídkám a krutě se zklamali, kdo zjistili, že spoustu životní energie věnovali projektům beze smyslu. *Spolu tě prosíme, Kyrie eleison.* Za lidi trpící, bez prostředků, za ty, jimž vánoce připomenou osamělost, lhostejnost druhých, rozbité vztahy. Za chudé rodiny s dětmi na ubytovnách anebo někde na útěku za lepší budoucností prosíme. *Kyrie eleison.* Za naše domovy, ať se nám a našim rodinám stanou nadcházející svátky ujištěním o perspektivě, nápravě, zdroji milosrdenství, který od tebe přicházejí. *Kyrie eleison.* Za křesťany v této zemi, za tento sbor, všechny jeho kazatele, zpěváky a všechny další, kdo tvému evangeliu slouží – ať spásu, která od tebe přichází, zvěstujeme každý jasně, hodnověrně, jako moc, která proměňuje žití a otevírá v naší časnosti budoucnost tvého Království. *Kyrie eleison*

Otče náš...

Poslání Žd 11,23-27

Požehnaní Ř 15,13

Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého. Amen

Píseň 273,3-4